

El cant en la litúrgia com a forma de participació

Dij, 9/01/2020 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Quantes vegades ens hem dit: aquest director de cants ho fa amb tot l'amor però ja hauria de plegar... o bé, avui a missa més hauria valgut que no cantéssim, pels quatre gats que érem: pocs i desafinats, o potser també: com ens han ajudat avui els cants de l'Eucaristia a pregar millor!

La situació actual

La constitució *Sacrosanctum Concilium*, al Vaticà II, promou «la participació activa dels fidels a la litúrgia» i assenyala que s'expressa de forma particular en «les aclamacions del poble, les respostes, el cant de salms, antífoes i càntics» (30). Casa nostra té una gran tradició de cant litúrgic i després de 48 edicions, les Trobades d'animadors de cant per a la litúrgia de Montserrat continua convocant i formant persones amb vocació d'acompanyar els membres de la comunitat cristiana cap al plaer espiritual que significa cantar la missa (diferent a cantar en la missa!). Als 100 anys del seu naixement no podem oblidar el P. Gregori Estrada que impulsà i va animar aquestes trobades.

Per altra banda, la fidelitat a la realitat ens obliga a reconèixer que el cant a la litúrgia ha perdut força. No s'escapa de l'envelliment de les nostres comunitats, la disminució d'assistents a l'Eucaristia, i de la dificultat perquè cants de valor litúrgic i eclesial siguin mitjà d'expressió de la fe dels molts o pocs joves que puguin participar a l'Eucaristia de les nostres parròquies. Tot i això, tots tenim l'experiència del gruix de pregària i d'experiència comunitària que pot afegir un cant de qualitat a les celebracions de l'Eucaristia.

Pensem-hi

M'atreveixo a fer algunes propostes a tall de reflexió i de cara a obrir diàleg:

- Quan una comunitat no té una persona amb una mínim de formació musical i vocal que pugui animar amb qualitat la comunitat, la música enregistrada pot aportar un espai d'escolta i meditació que ajudi més a la pregària que un cant (per exemple durant la comunió o al final de la mateixa).
- La repetició d'antífones, simples, meditatives –estil Taizé– ajuda a entrar en el cant fins i tot a les comunitats amb poques possibilitats. Potser seria bo d'encarregar algunes composicions simples a compositors de casa nostra que han fet música religiosa de qualitat, contemporània, i que tenen reconeixement en el món musical.
- Igual que tenim un problema de llenguatge en la transmissió de la fe, el tenim en els textos dels cants litúrgics: sovint allò que pot atreure joves (cants en anglès, o la seva traducció i adaptació al català, estil *Worship*, *Hillsong*, etc.) té un llenguatge, i sovint un contingut, més simple i emotiu.

Tot i els reptes, cal trobar la manera que la música i el cant continuïn essent un »intangible« que augmenta la participació de cadascun dels assistents a l'Eucaristia i que ens fa sentir més comunitat, més Església que camina «lloant el Senyor tota la vida, cantant el Senyor mentre siguem al món» (*Salm 145*).

Article publicat al número 5 de Galilea.153, escrit per Cori Casanova, metgessa foniatra, professora de l'ESMUC i la URL, membre del Consell de Galila.153.